SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja

Druk nr 3019

S P R A W O Z D A N I E

KOMISJI SPRAWIEDLIWOŚCI I PRAW CZŁOWIEKA

o rządowym projekcie ustawy o przywróceniu prawa do niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego na podstawie prawa przez uregulowanie skutków uchwał Krajowej Rady Sądownictwa podjętych w latach 2018-2025 (druk nr 2107)

Sejm na 50. posiedzeniu w dniu 21 stycznia 2026 r., zgodnie z art. 39 ust. 2 regulaminu Sejmu skierował powyższy projekt ustawy do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w celu rozpatrzenia.

Komisja Sprawiedliwości i Praw Człowieka po rozpatrzeniu powyższego projektu ustawy na posiedzeniach w dniach: 21 stycznia, 10 lutego, 29 i 30 lipca oraz 3 września 2026 r.

wnosi:

W y s o k i S e j m uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Warszawa, dnia 3 września 2026 r.

Sprawozdawca

(-) Iwona Karolewska

Przewodniczący Komisji

(-) Paweł Śliz

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Projekt

U S T A W A

z dnia

o przywróceniu prawa do niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego na podstawie prawa przez uregulowanie skutków uchwał Krajowej Rady Sądownictwa podjętych w latach 2018–2026[1), 2)]

W poczuciu odpowiedzialności za ochronę wolności i praw człowieka, odbudowanie konstytucyjnego stanu praworządności, realizację podstawowych zasad, standardów oraz wartości demokratycznego państwa prawnego, zagwarantowanie niezawisłości wszystkich sędziów, przywrócenie działania sądów ustanowionych na podstawie prawa i zapewnienie pełnej niezależności sądownictwa, podważonych wskutek pozbawienia Krajowej Rady Sądownictwa w latach 2018–2026 tożsamości konstytucyjnej, a także w celu przezwyciężenia bezprecedensowego kryzysu wymiaru sprawiedliwości w Polsce oraz wykonania licznych orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, dążąc przede wszystkim do zapewnienia obywatelom i wszystkim jednostkom prawa do sądu, poczucia pewności prawa oraz zaufania do sędziów i sądów, stanowi się, co następuje:

Rozdział 1

Przepis ogólny

Art. 1. Ustawa reguluje skutki uchwał podjętych w sprawach indywidualnych przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r.

---

1) Niniejsza ustawa wykonuje wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 listopada 2023 r. w sprawie 50849/21 Wałęsa przeciwko Polsce.

2) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców, ustawę z dnia 30 sierpnia 2019 r. o Państwowej Komisji do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 oraz ustawę z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw.

Rozdział 2

Skutki uchwał podjętych w sprawach indywidualnych przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r.

Art. 2. 1. Uchwały Krajowej Rady Sądownictwa podjęte w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r. o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego są pozbawione mocy prawnej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do uchwał, o których mowa w art. 1, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę powołania:

1) sędziego sądu rejonowego w trybie określonym w art. 106xa ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, z późn. zm.[3)]);
2) sędziego sądu rejonowego, którego uprawnienie do ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim wynikało z art. 15 ust. 11, art. 18 lub art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1139 oraz z 2018 r. poz. 1433);
3) sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, którego uprawnienie do ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim wynikało z zajmowania stanowiska asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, na które zgłosił swoją kandydaturę przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3);
4) sędziego, który zrzekł się urzędu sędziego, a następnie powrócił na urząd sędziego i poprzednio zajmowane stanowisko, jeżeli poprzednio zajmowane stanowisko objął w inny sposób niż w wyniku wniosku o powołanie sędziego,

---

3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1907 oraz z 2025 r poz. 526, 820, 1172, 1178, 1609 i ….

przedstawionego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r., albo w sposób, o którym mowa w pkt 1–3.

Art. 3. 1. Osoba, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko sędziego, na które została powołana w inny sposób niż w wyniku wniosku o powołanie sędziego, przedstawionego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r., albo na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 2, powraca z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do pełnienia urzędu sędziego na tym stanowisku, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 i 4.

2. Stosunek służbowy sędziego na stanowisku, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za nieprzerwany.

3. Okres pracy na stanowisku sędziowskim, na które osoba, o której mowa w ust. 1, została powołana na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zalicza się do okresu, na podstawie którego nabywa się uprawnienie do wynagrodzenia zasadniczego w wyższej stawce.

4. Osobie, o której mowa w ust. 1, przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce, w jakiej otrzymywała je, ostatnio zajmując stanowisko, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli okres pracy na tym stanowisku od nabycia uprawnienia do tej stawki, z uwzględnieniem okresu, o którym mowa w ust. 3, uzasadnia nabycie przez osobę, o której mowa w ust. 1, uprawnienia do wynagrodzenia zasadniczego w wyższej stawce, przysługuje jej wynagrodzenie zasadnicze w wyższej stawce.

Art. 4. 1. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy:

1) sędzia sądu powszechnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, jest delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym albo w sądzie apelacyjnym, w którym zajmował stanowisko na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, albo do którego został przeniesiony;
2) sędzia wojewódzkiego sądu administracyjnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, jest delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w którym zajmował stanowisko na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1;

3) sędzia wojskowego sądu garnizonowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1, jest delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w wojskowym sądzie okręgowym, w którym zajmował stanowisko na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, albo do którego został przeniesiony.

2. Rozpoczęcie delegowania, o którym mowa w ust. 1, stwierdza prezes sądu, do którego delegowano sędziego. Podjęcie czynności w okresie delegowania nie wymaga ustalenia nowego podziału czynności.

3. Sędziemu, o którym mowa w ust. 1, przysługuje wynagrodzenie w stawce wynagrodzenia zasadniczego na stanowisku sędziowskim w sądzie, w którym sędzia delegowany pełni obowiązki. Przepisy art. 91a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się.

4. Sędzia, o którym mowa w ust. 1, może ustąpić z delegowania za sześciomiesięcznym uprzedzeniem.

5. Po zakończeniu delegowania, o którym mowa w ust. 1, sędzia jest obowiązany do podejmowania czynności w sprawach przydzielonych w dotychczasowym miejscu służbowym, aż do czasu ich zakończenia, i zachowuje w tym zakresie jurysdykcję.

6. Prezes właściwego sądu apelacyjnego deleguje na czas nieokreślony sędziego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, na jego wniosek do dalszego pełnienia obowiązków sędziego w dotychczasowym miejscu służbowym po upływie terminu wskazanego w ust. 1, jeżeli sędzia bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1.

7. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego deleguje na czas nieokreślony sędziego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, na jego wniosek do dalszego pełnienia czynności sędziego w dotychczasowym miejscu służbowym po upływie terminu wskazanego w ust. 1, jeżeli sędzia bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1.

8. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej deleguje na czas nieokreślony sędziego, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, na jego wniosek do dalszego pełnienia czynności sędziego w dotychczasowym miejscu służbowym po upływie terminu wskazanego w ust. 1, jeżeli sędzia bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1.

9. Delegowanie na podstawie ust. 6–8 ustaje z chwilą ustąpienia przez sędziego za trzymiesięcznym uprzedzeniem albo z chwilą prawomocnego zakończenia w stosunku do niego postępowania, o którym mowa w art. 30 ust. 1, chyba że została

podjęta uchwała o przedstawieniu wniosku o powołanie tego sędziego do pełnienia urzędu na stanowisku w sądzie, do którego jest delegowany.

10. Do delegowania do Naczelnego Sądu Administracyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się przepisu art. 40 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622 i …).

11. Do sędziów delegowanych na podstawie ust. 1 nie stosuje się przepisu art. 46 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Art. 5. 1. Stosunek służbowy na stanowisku sędziego osoby, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie zajmowała stanowiska sędziego, na które została powołana w inny sposób niż w wyniku wniosku o powołanie sędziego, przedstawionego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r., albo na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 2, ustaje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Od wynagrodzenia wypłaconego osobie, o której mowa w ust. 1, na stanowisku sędziego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, prezes właściwego sądu przekazuje składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w art. 91 § 10–12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, chyba że osoba ta została powołana na stanowisko prokuratora w trybie i na zasadach określonych w art. 7 ust. 1.

3. Osoba, która została powołana do zawodowej służby wojskowej w związku z objęciem stanowiska sędziego sądu wojskowego, na które została powołana na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zostaje z mocy prawa zwolniona z tej służby z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Prezes wojskowego sądu okręgowego albo wojskowego sądu garnizonowego, w którym osoba ta pełniła urząd na stanowisku sędziego stwierdza zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej w drodze rozkazu personalnego wydanego w celach ewidencyjnych. Przepisów art. 236, art. 458 i art. 459 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. z 2025 r. poz. 825, 1014 i 1080) nie stosuje się.

Art. 6. 1. Na wniosek osoby, o której mowa w art. 5 ust. 1, prezes właściwego sądu apelacyjnego albo właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego mianuje

ją na stanowisko referendarza sądowego w sądzie, w którym pełniła urząd na stanowisku sędziego, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Wniosek spóźniony nie wywołuje skutków prawnych.

3. Stosunek pracy na stanowisku referendarza sądowego uważa się za nawiązany z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do osób, które zostały powołane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 7. 1. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko prokuratora, może na wniosek złożony w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zostać powołana na poprzednio zajmowane stanowisko prokuratora, chyba że na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, została mianowana na stanowisko referendarza sądowego. Przepisy art. 132 § 5 i 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 oraz z 2025 r. poz. 304 i 1178) stosuje się.

2. Stosunek służbowy na stanowisku prokuratora osoby, o której mowa w ust. 1, nawiązuje się z chwilą doręczenia jej zawiadomienia o powołaniu. Okres od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia nawiązania stosunku służbowego zalicza się do okresu służby na stanowisku prokuratora.

3. Okres pracy na stanowisku sędziowskim, na które osoba, o której mowa w ust. 1, została powołana na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zalicza się do okresu, na podstawie którego nabywa się uprawnienie do wynagrodzenia zasadniczego w wyższej stawce.

4. Osobie, o której mowa w ust. 1, powołanej na stanowisko prokuratora przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce, w jakiej otrzymywała je, ostatnio zajmując stanowisko prokuratora, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli okres pracy na tym stanowisku od nabycia uprawnienia do tej stawki, z uwzględnieniem okresu, o którym mowa w ust. 3, uzasadnia nabycie przez osobę, o której mowa w ust. 1, uprawnienia do wynagrodzenia zasadniczego w wyższej stawce, przysługuje jej wynagrodzenie zasadnicze w wyższej stawce.

5. W przypadku nienawiązania stosunku służbowego prokuratora w trybie określonym w ust. 1, od wynagrodzenia wypłaconego na stanowisku prokuratora i sędziego, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, składkę za ten okres prezes właściwego sądu przekazuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w art. 91 § 10–12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i art. 126 § 2–4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze. O obowiązku przekazania składki Prokurator Generalny zawiadamia prezesa właściwego sądu.

Art. 8. 1. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wykonywała zawód adwokata, może ubiegać się o wpis na listę adwokatów na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 1564 oraz z 2025 r. poz. 1172).

2. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wykonywała zawód radcy prawnego, może ubiegać się o wpis na listę radców prawnych na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 499 oraz z 2025 r. poz. 1172).

3. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wykonywała zawód notariusza, może ubiegać się o powołanie na stanowisko notariusza na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1001 oraz z 2025 r. poz. 479, 1669 i 1793).

Art. 9. 1. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko Prezesa, wiceprezesa lub radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, może na wniosek złożony Prezesowi Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zostać zatrudniona na stanowisku radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że nie spełnia warunków zatrudnienia na stanowisku radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała w instytucji publicznej stanowisko związane ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, może na wniosek złożony kierownikowi właściwej instytucji publicznej w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko, chyba że nie spełnia warunków do objęcia tego stanowiska.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, została mianowana na stanowisko referendarza sądowego.

Art. 10. 1. Osoba, o której mowa w art. 3 ust. 1, która przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, staje się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy sędzią w stanie spoczynku na stanowisku zajmowanym bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

2. Uposażenie z tytułu stanu spoczynku osoby, o której mowa w ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustala się w wysokości 75 % wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, które byłoby pobierane w dniu przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku na stanowisku sędziego zajmowanym bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia. Przepisy art. 3 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

3. Osoba, o której mowa w ust. 1, może używać tytułu przysługującego sędziemu w stanie spoczynku składającego się z nazwy stanowiska sędziowskiego zajmowanego bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, i wyrazów „w stanie spoczynku”.

Art. 11. 1. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko prokuratora, a następnie jako sędzia przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, staje się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prokuratorem w stanie spoczynku, z uwzględnieniem art. 13 ust. 2 i 4.

2. Uposażenie z tytułu stanu spoczynku osoby, o której mowa w ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustala się w wysokości 75 % wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, które byłoby pobierane w dniu przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku na stanowisku prokuratora zajmowanym bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia. Przepisy art. 7 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 12. 1. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie zajmowała stanowiska sędziego lub prokuratora, a następnie jako sędzia przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, traci z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uprawnienia do stanu spoczynku i uposażenia z tytułu stanu spoczynku.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, nabywa prawo do emerytury lub renty na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1749).

3. Od wynagrodzenia wypłaconego osobie, o której mowa w ust. 1, na stanowisku sędziego, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, prezes właściwego sądu przekazuje składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w art. 91 § 10–12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

4. Do osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 8 i art. 9.

Art. 13. 1. Osoba, o której mowa w art. 3 ust. 1, która została przeniesiona w stan spoczynku na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 1259), traci z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uprawnienia do stanu spoczynku i uposażenia z tytułu stanu spoczynku oraz powraca do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku zajmowanym bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1. Przepisy art. 3 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

2. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która została przeniesiona w stan spoczynku na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie

ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, traci z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uprawnienia do stanu spoczynku i uposażenia z tytułu stanu spoczynku.

3. Do stanowisk zajmowanych przez osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się przepisy art. 30 ust. 1–3. Osoby te biorą udział w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Najwyższym na zasadach określonych w art. 31 ust. 2–4.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób, którym w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przysługuje uprawnienie do przejścia w stan spoczynku ze względu na wiek. W przypadku tych osób stosuje się przepisy art. 10 i art. 11.

5. Osoba, o której mowa w ust. 2, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko prokuratora, może złożyć wniosek o powołanie na stanowisko prokuratora w trybie i na zasadach określonych w art. 7 ust. 1. Przepisy art. 7 ust. 2 i 3 stosuje się.

6. Do osoby, o której mowa w ust. 2, która bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie zajmowała stanowiska sędziego lub prokuratora, stosuje się przepisy art. 12 ust. 2–4.

Art. 14. 1. Minister Sprawiedliwości niezwłocznie obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wykaz osób, których dotyczą występujące z mocy niniejszej ustawy skutki, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1, 2 i 4. Wykaz obejmuje:

1) imiona, nazwisko, stanowisko i datę powołania na to stanowisko;
2) wskazanie określonych skutków i ich podstawy prawnej.

2. Błędy w obwieszczeniu, w zakresie danych określonych w ust. 1 pkt 1, Minister Sprawiedliwości prostuje w drodze obwieszczenia.

3. Od obwieszczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

4. Na potrzeby sporządzenia wykazu, o którym mowa w ust. 1, Minister Sprawiedliwości może żądać od organów władzy publicznej dokumentów, informacji i wyjaśnień w zakresie danych, o których mowa w ust. 1.

5. Prezes właściwego sądu niezwłocznie zawiadamia Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wystąpieniu skutków, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 7 ust. 5 i art. 12 ust. 3.

Art. 15. 1. Osoba, której dotyczą skutki występujące z mocy niniejszej ustawy, może wnieść odwołanie do Sądu Najwyższego od wpisu do wykazu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, w zakresie prawidłowości określenia w stosunku do niej skutków występujących z mocy niniejszej ustawy. Odwołanie może dotyczyć pominięcia w wykazie.

2. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, może również wnieść prezes właściwego sądu będącego dotychczasowym miejscem służbowym osoby, o której mowa w ust. 1.

3. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, powinno czynić zadość wymaganiom przewidzianym w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568, z późn. zm.[4)]) dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

1) oznaczenie wpisu, od którego jest wniesione, z zaznaczeniem zakresu zaskarżenia;
2) przedstawienie zarzutów dotyczących nieprawidłowości określenia w wykazie skutków występujących z mocy niniejszej ustawy;
3) uzasadnienie zarzutów;
4) wniosek o uchylenie wpisu do wykazu ze wskazaniem, w razie takiej potrzeby, prawidłowego określenia w stosunku do odwołującego się skutków występujących z mocy niniejszej ustawy.

4. Odwołanie wnosi się bezpośrednio do Sądu Najwyższego w terminie dwutygodniowym od dnia obwieszczenia, o którym mowa w art. 14 ust. 1. Niedopuszczalne jest przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

5. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje skutków występujących z mocy niniejszej ustawy.

6. W sprawach odwołań właściwa jest Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego. Przydział sprawy sędziemu referentowi następuje według kolejności wpływu odwołania i z uwzględnieniem kolejności

---

4) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1841 oraz z 2025 r. poz. 620, 1172, 1302, 1518, 1661 i ….

alfabetycznej nazwisk wszystkich sędziów Sądu Najwyższego na liście prowadzonej w tym celu przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych.

7. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w składzie pięciu sędziów wyznaczonych spośród wszystkich sędziów Sądu Najwyższego i sędziów delegowanych do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym, z uwzględnieniem ust. 6 zdanie drugie. Składowi rozpoznającemu odwołanie przewodniczy sędzia Sądu Najwyższego zajmujący stanowisko w Izbie Cywilnej albo w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego. Sędzia delegowany do pełnienia czynności sędziowskich nie może być sędzią sprawozdawcą.

8. Przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio do wniosku o wyłączenie sędziego od rozpoznania odwołania.

9. Odwołanie niespełniające warunków formalnych, spóźnione, wniesione przez osobę do tego nieuprawnioną lub z innych powodów niedopuszczalne Sąd Najwyższy odrzuca w składzie jednego sędziego. Odrzucenie odwołania niespełniającego warunków formalnych następuje bez wzywania o jego poprawienie lub uzupełnienie.

10. Rozstrzygnięcie w sprawie odwołania Sąd Najwyższy podejmuje niezwłocznie, niepóźniej niż w terminie miesiąca od dnia wniesienia odwołania w przypadkach dotyczących osób powołanych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, a w pozostałych przypadkach niepóźniej niż w terminie 2 miesięcy od dnia wniesienia odwołania.

11. W przypadku uwzględnienia odwołania Sąd Najwyższy uchyla wpis do wykazu albo uchyla wpis do wykazu w celu prawidłowego określenia w wykazie w stosunku do odwołującego się skutków występujących z mocy niniejszej ustawy. W przypadku uwzględnienia odwołania dotyczącego pominięcia w wykazie Sąd Najwyższy nakazuje dokonanie wpisu w wykazie.

12. W sprawach odwołań w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. $87^{[1]}$ i art. $398^{[9]}$ tej ustawy. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w postępowaniu nieprocesowym. Postępowanie jest wolne od opłat sądowych.

Art. 16. 1. Minister Sprawiedliwości niezwłocznie obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” uchylenie przez Sąd Najwyższy wpisu do wykazu, o którym mowa w art. 14 ust. 1. Obwieszczenie obejmuje datę i sygnaturę orzeczenia Sądu Najwyższego.

2. W przypadku uchylenia przez Sąd Najwyższy wpisu do wykazu w celu prawidłowego określenia w wykazie w stosunku do odwołującego się skutków występujących z mocy niniejszej ustawy albo nakazania przez Sąd Najwyższy wpisu do wykazu Minister Sprawiedliwości dokonuje uzupełnienia obwieszczenia, o którym mowa w art. 14 ust. 1, w zakresie dotyczącym odwołującego się. Obwieszczenie obejmuje imiona, nazwisko, stanowisko i datę powołania na to stanowisko odwołującego się oraz wskazuje określone skutki i ich podstawę prawną. Przepisy art. 15 stosuje się.

Art. 17. Członkowie rodziny osoby zmarłej po powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nabyli prawo do uposażenia rodzinnego, zachowują to prawo na zasadach obowiązujących w dniu jego nabycia.

Art. 18. 1. Osobie, o której mowa w art. 3 ust. 1, nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Zachowuje ona prawo do wykorzystania tego urlopu na stanowisku, na które ją przywrócono.

2. Osobie, o której mowa w art. 5 ust. 1, przysługuje ekwiwalent pieniężny za dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Wysokość tego ekwiwalentu jest obliczana z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia wypłacanego tej osobie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, powiększonego o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne. Przepis art. 5 ust. 2 stosuje się.

Art. 19. 1. Osoba, o której mowa w art. 3 ust. 1, przebywająca w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy na urlopie dla poratowania zdrowia albo urlopie rehabilitacyjnym, zachowuje prawo do tego urlopu na stanowisku, na które ją przywrócono. Wynagrodzenie przysługujące w okresie urlopu określa się na podstawie wynagrodzenia przysługującego sędziemu na stanowisku, na które go przywrócono, z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia.

2. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy przebywała na urlopie dla poratowania zdrowia albo urlopie

rehabilitacyjnym, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci prawo do pozostałej części urlopu.

Art. 20. 1. Osobie, o której mowa w art. 3 ust. 1, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jest w ciąży, przysługuje do dnia porodu i z tytułu niemożności wykonywania pracy w okresie urlopu macierzyńskiego wynagrodzenie, jakie przysługiwało jej w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy.

2. Osobie, o której mowa w art. 5 ust. 1, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jest w ciąży, przysługuje, niedłużej jednak niż do dnia porodu, zasiłek macierzyński w wysokości wynagrodzenia pobieranego w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy, powiększonego o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne. Osobie tej przysługuje urlop macierzyński na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277, 807, 1423 i 1661). Zasiłek macierzyński w okresie urlopu macierzyńskiego równy jest wysokości wynagrodzenia, jakie przysługiwało tej osobie w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy, powiększonego o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne.

3. Osobie, o której mowa w ust. 2, która w okresie między końcem trzeciego miesiąca ciąży a dniem porodu została mianowana na stanowisko referendarza sądowego na podstawie art. 6 ust. 1, powołana na stanowisko prokuratora w trybie i na zasadach określonych w art. 7 ust. 1, albo została zatrudniona na stanowisku radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 9 ust. 1 albo powróciła na poprzednio zajmowane stanowisko na podstawie art. 9 ust. 2, przysługuje w okresie od dnia mianowania, powołania albo przywrócenia na stanowisko do dnia porodu świadczenie w wysokości różnicy między wynagrodzeniem, jakie przysługiwało jej w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy, powiększonym o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne, a odpowiednio wynagrodzeniem lub zasiłkiem macierzyńskim wypłacanym jej na stanowisku referendarza sądowego, prokuratora lub na stanowisku, na którym została zatrudniona na podstawie art. 9. O podjęciu zatrudnienia przez tę osobę podmioty reprezentujące pracodawcę obowiązane są niezwłocznie zawiadomić prezesa sądu, w którym osoba ta zajmowała stanowisko sędziego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Wypłaty świadczenia stanowiącego różnicę, o której mowa w zdaniu poprzedzającym,

dokonuje sąd, w którym osoba uprawniona do świadczenia zajmowała stanowisko sędziego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 5 ust. 2 stosuje się.

4. Osobie, o której mowa w art. 3 ust. 1, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie wykonywała pracy z uwagi na urlop ojcowski lub urlop, o którym mowa w art. 180 § 5, 7, 11–13 i 15 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, przysługuje do dnia zakończenia urlopu wynagrodzenie w wysokości, w jakiej przysługiwało jej w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy.

5. Osobie, o której mowa w art. 5 ust. 1, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie wykonywała pracy z uwagi na urlop ojcowski lub urlop, o którym mowa w art. 180 § 5, 7, 11–13 i 15 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, przysługuje do dnia zakończenia urlopu zasiłek macierzyński w wysokości wynagrodzenia, jakie przysługiwało jej w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy, powiększonego o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne.

6. Osoby, o których mowa w ust. 2, 3 i 5, po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu przez okres pobierania zasiłku macierzyńskiego, a wypłacany im zasiłek pomniejszany jest o składkę na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz zdrowotne. W tym przypadku podmiotem zgłaszającym do ubezpieczenia i płatnikiem zasiłku jest sąd, w którym osoba ta zajmowała stanowisko sędziego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

7. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do zasiłków, o których mowa w ust. 2, 5 i 6, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 501 i 1083).

8. Do zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego i społecznego, o którym mowa w ust. 6, stosuje się odpowiednio przepisy art. 33–36 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 21. 1. Osoba, o której mowa w art. 3 ust. 1, zachowuje prawo do urlopu rodzicielskiego udzielonego jej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na warunkach obowiązujących w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy.

2. Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, która w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy korzystała z urlopu rodzicielskiego, zachowuje prawo do

wykorzystania tego urlopu w zakresie, w jakim został jej udzielony. Jeżeli osoba ta do dnia poprzedzającego wejście w życie niniejszej ustawy łączyła korzystanie z urlopu z wykonywaniem pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, wymiar urlopu pozostałego do wykorzystania po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy oblicza się na zasadach określonych w art. 182 [1f] § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Zasiłek macierzyński jest ustalany za okres od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia zakończenia udzielonego urlopu, przy czym podstawę naliczenia zasiłku stanowi wynagrodzenie, jakie przysługiwało tej osobie w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej ustawy w wysokości dotychczasowej powiększonej o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne. Osoba ta nie zachowuje prawa do korzystania z urlopu połączonego z wykonywaniem pracy.

3. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do zasiłku, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

4. Do osoby, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 20 ust. 6 i 8.

Art. 22. Przepisy art. 20 i art. 21 stosuje się odpowiednio do osoby, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy korzystała z urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego, o których mowa w art. 183 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 23. Osoba, o której mowa w art. 3 ust. 1, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy korzystała z uprawnienia, o którym mowa w art. 83a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, korzysta z tego uprawnienia na tych samych zasadach na stanowisku, na które ją przywrócono, z zastrzeżeniem, że wysokość wynagrodzenia oblicza się od wynagrodzenia przysługującego na tym stanowisku.

Art. 24. Jeżeli osobie, o której mowa w art. 5 ust. 1, udzielono urlopu wychowawczego, którego okres nie upłynął w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, uznaje się, że urlop ten został udzielony do dnia poprzedzającego wejście w życie niniejszej ustawy. W tym przypadku wniosku o udzielenie urlopu wychowawczego

nie wlicza się do liczby wniosków, o których mowa w art. 186 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 25. Pożyczka na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, o której mowa w art. 96 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, udzielona osobie, o której mowa w art. 5 ust. 1, podlega zwrotowi w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wraz z oprocentowaniem, naliczanym za okres od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia spłaty, w stosunku rocznym, w wysokości średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, określanego corocznie w ustawie budżetowej, jednak niewyższym niż stopa referencyjna Narodowego Banku Polskiego, z uwzględnieniem dokonanych spłat. Spłata może nastąpić w miesięcznych ratach lub jednorazowo.

Art. 26. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uchwały, o których mowa w art. 2 ust. 1, nie stanowią podstawy do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do uchwał Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu wniosku o powołanie, na podstawie którego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego:

1) sądu rejonowego została przedstawiona osoba, o której mowa w art. 15 ust. 11, art. 18 lub art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw;
2) sądu rejonowego została przedstawiona osoba będąca asesorem sądowym;
3) wojewódzkiego sądu administracyjnego została przedstawiona osoba zajmująca stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, na które zgłosiła swoją kandydaturę przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;

4) została przedstawiona osoba powracająca na to stanowisko, chyba że osoba ta została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 27. 1. Jeżeli osoba, która na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, objęła stanowisko sędziego, a następnie zrzekła się urzędu, zgłosi zamiar powrotu na urząd sędziego i poprzednio zajmowane stanowisko, Krajowa Rada Sądownictwa, w przypadku osoby, która:

1) bezpośrednio przed powołaniem do pełnienia urzędu sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko sędziego, na które została powołana w inny sposób niż w wyniku wniosku o powołanie sędziego, przedstawionego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r., albo na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 2 – przedstawia wniosek o powołanie na to stanowisko, chyba że nie spełnia ona warunków powołania na urząd sędziego;
2) w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie zajmowała stanowiska sędziego – odmawia przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Art. 28. 1. Krajowa Rada Sądownictwa odwołuje sędziego z delegowania na podstawie art. 4 ust. 1, na wniosek Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, prezesa właściwego sądu apelacyjnego w stosunku do sędziów pełniących czynności sędziowskie w sądach z obszaru apelacji, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w stosunku do sędziów pełniących czynności sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym lub właściwego rzecznika dyscyplinarnego, jeżeli wymaga tego wzgląd na postrzeganie sądu jako organu bezstronnego lub niezależnego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa sędzia może odwołać się do Sądu Najwyższego w trybie określonym w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 1186 i …). Wniesienie odwołania nie wstrzymuje skuteczności uchwały.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisu art. 4 ust. 5 nie stosuje się.

Art. 29. 1. Sprawy indywidualne inne niż sprawy w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego, rozstrzygnięte uchwałami, o których mowa w art. 1, podlegają ponownemu rozpatrzeniu na wniosek uczestnika postępowania zgłoszony w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Postępowanie prowadzone na skutek odwołania od uchwały podjętej w sprawie, o której mowa w ust. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Sąd Najwyższy umarza w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do uchwał w przedmiocie przedstawienia wniosku o:

1) mianowanie egzaminowanego aplikanta aplikacji sędziowskiej lub aplikacji prokuratorskiej na stanowisko asesora sądowego w sądzie powszechnym;
2) powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w sądzie administracyjnym.

Rozdział 3

Ponowne przeprowadzenie postępowań w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

Art. 30. 1. Stanowisko sędziowskie objęte na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się wolnym stanowiskiem sędziowskim. Postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego na tym stanowisku jest przeprowadzane ponownie.

2. Stanowisko sędziowskie objęte na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, w zniesionych izbach Sądu Najwyższego z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się wolnym stanowiskiem sędziowskim w Sądzie Najwyższym.

3. O wolnych stanowiskach sędziowskich, o których mowa w ust. 1 i 2, Minister Sprawiedliwości obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” nie wcześniej niż po upływie 2 tygodni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. O wolnych stanowiskach sędziowskich w tym samym sądzie

powszechnym, sądzie wojskowym, wojewódzkim sądzie administracyjnym i w tej samej izbie Sądu Najwyższego lub tej samej izbie Naczelnego Sądu Administracyjnego obwieszcza się łącznie, chyba że nie jest to możliwe lub celowe. Przepisów art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym oraz art. 6a § 2a ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267 i …) nie stosuje się.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się, jeżeli osoba, która objęła stanowisko sędziowskie na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zmarła, zrzekła się urzędu, jej stosunek służbowy wygasł, albo przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, z uwzględnieniem art. 13 ust. 3.

Art. 31. 1. Kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, może zgłosić każdy, kto spełnia wymogi do objęcia tego stanowiska określone w przepisach, o których mowa w art. 32.

2. Osoba, która objęła stanowisko sędziowskie na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądzie, w którym zajmowała stanowisko na podstawie tej uchwały. Osoba, która więcej niż jeden raz objęła stanowisko sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądzie, w którym zajmowała stanowisko na podstawie pierwszej dotyczącej jej uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, a jeżeli w tym sądzie nie ma wolnego stanowiska sędziowskiego, stanowisko takie tworzy się i obwieszcza o nim na podstawie art. 30 ust. 3. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa zawiadamia zainteresowaną osobę o przystąpieniu do ponownego przeprowadzenia postępowania w tym przedmiocie.

3. Osoba powołana na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w zniesionej izbie Sądu Najwyższego bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Najwyższym. Osoba ta w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o przystąpieniu do ponownego przeprowadzenia postępowania w tym przedmiocie składa oświadczenie wskazujące izbę Sądu Najwyższego, w której ubiega się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. W przypadku niezłożenia

oświadczenia albo złożenia go po terminie Krajowa Rada Sądownictwa umarza postępowanie w stosunku do zainteresowanej osoby.

4. Osoba biorąca udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, nie może do czasu zakończenia postępowania zgłosić swojej kandydatury na inne wolne stanowisko sędziowskie. Takie zgłoszenie pozostawia się bez rozpatrzenia.

Art. 32. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie oraz czynności w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na tym stanowisku stosuje się w zakresie wolnych stanowisk w:

1) Sądzie Najwyższym – przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym;
2) sądach powszechnych – przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
3) Naczelnym Sądzie Administracyjnym i wojewódzkich sądach administracyjnych – przepisy ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych;
4) sądach wojskowych – przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1614 i …).

2. W przypadku osób, o których mowa w art. 31 ust. 2 lub 3, wymagania dotyczące długości stażu zawodowego koniecznego do objęcia stanowiska sędziowskiego podlegają ocenie na podstawie przepisów obowiązujących w dniu zgłoszenia kandydatury na stanowisko sędziowskie, na które dana osoba została powołana na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

3. Osoba, o której mowa w art. 31 ust. 2 i 3, może uzupełnić zgłoszenie na wolne stanowisko sędziowskie w terminie miesiąca od dnia doręczenia zawiadomienia Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o przystąpieniu do ponownego przeprowadzenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego. W przypadku tej osoby przy badaniu kwalifikacji do pełnienia urzędu sędziego nie bierze się pod uwagę czynności podejmowanych na stanowisku sędziowskim objętym na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 33. Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje kandydatury w postępowaniu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, w trybie określonym w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Rozdział 4

Wzruszanie orzeczeń wydanych przez osoby powołane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na podstawie uchwał podjętych przez Krajową Radę Sądownictwa w okresie od 7 marca 2018 r. do 15 maja 2026 r.

Art. 34. 1. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, które zostały prawomocnie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy wydane przez sąd powszechny z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania, którzy:

1) w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu sądu pierwszej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie oparli zarzuty apelacji lub
2) wnieśli do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargę zawierającą zarzut wydania orzeczenia przez sąd niespełniający wymogu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, a rozpoznanie skargi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka zostało odroczone do czasu przyjęcia środków naprawczych wymaganych na mocy sentencji wyroku pilotażowego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się do wyroków i postanowień orzekających co do istoty sprawy kończących postępowanie wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez sąd drugiej instancji z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, jeżeli strona lub uczestnik postępowania:

1) w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu sądu drugiej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3

ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego lub

2) wnieśli do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargę zawierającą zarzut wydania orzeczenia przez sąd niespełniający wymogu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, a rozpoznanie skargi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka zostało odroczone do czasu przyjęcia środków naprawczych wymaganych na mocy sentencji wyroku pilotażowego.

3. Do rozpoznania wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwy jest sąd drugiej instancji.

4. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 2, składa się do sądu właściwego w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia wykazu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, z tym że termin ten nie może upłynąć przed upływem miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2, do wniosku załącza się odpis informacji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o decyzji o odroczeniu rozpoznania skargi.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, sąd drugiej instancji uchyla orzeczenie w przedmiocie apelacji oraz orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania, a w przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 2 – uchyla objęty wnioskiem wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy kończące postępowanie wydane przez sąd drugiej instancji i ponownie rozpoznaje sprawę w postępowaniu apelacyjnym.

6. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1 lub 2, dotyczy orzeczenia, które wywołało nieodwracalne skutki prawne, sąd odstępuje od uchylenia orzeczenia i ogranicza się do stwierdzenia, że orzeczenie wydano z naruszeniem prawa, oraz wskazania okoliczności, z powodu których wydał takie rozstrzygnięcie. W tym przypadku orzeczenie wydane na skutek wniosku traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

7. Do postępowania w przedmiocie wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o wznowieniu postępowania. Postępowanie to jest wolne od opłat sądowych.

8. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, które zostały prawomocnie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy w przedmiocie apelacji, skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia albo wniosku Prokuratora Generalnego na podstawie art. 96 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, wydane przez Sąd Najwyższy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania.

9. Przepisu ust. 8 nie stosuje się do orzeczeń uchylających zaskarżone orzeczenie w całości albo części i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania sądowi niższej instancji.

10. Do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 8, właściwy jest Sąd Najwyższy.

11. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 8, Sąd Najwyższy uchyla orzeczenie objęte wnioskiem i ponownie rozpoznaje sprawę.

12. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, przepisy ust. 4, 6 i 7 stosuje się odpowiednio. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym nie stosuje się przepisu art. $87^{[1]}$ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

13. Do orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 390 § 2, art. $398^{[17]}$ § 2 i art. $398^{[20]}$ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

14. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie można żądać wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodów, o których mowa w ust. 1 i 8. Nie dotyczy to spraw o wznowienie postępowania wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

15. W postępowaniu apelacyjnym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego sąd uchyla zaskarżony wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej

instancji z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnieśli z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i następnie na tej podstawie oparli zarzuty apelacji.

16. W postępowaniu kasacyjnym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego Sąd Najwyższy uchyla wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi drugiej albo pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnieśli z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i następnie na tej podstawie oparli skargę kasacyjną.

17. W przypadku zbiegu wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, ze skargą kasacyjną opartą na podstawie, o której mowa w ust. 16, czynności podejmuje sąd, w którym znajdują się akta sprawy. Sąd Najwyższy może zwrócić akta sprawy sądowi właściwemu do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

18. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, 2 lub 8, oraz apelacji z powodu, o którym mowa w ust. 15, albo skargi kasacyjnej z powodu, o którym mowa w ust. 16, właściwy sąd rozpoznaje sprawę w innym składzie.

19. Przepisy ust. 2–18 stosuje się odpowiednio do orzeczeń co do istoty sprawy wydanych przez sąd w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego na skutek odwołań od orzeczeń w postępowaniu dyscyplinarnym.

20. Przepisów ust. 1–18 nie stosuje się do orzeczeń wydanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614, 1085, 1170 i 1172) i ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428 oraz z 2025 r. poz. 1085, 1170 i 1172),

z wyłączeniem orzeczeń co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu w sprawach orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Art. 35. 1. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, 304, 1178, 1420 i …), ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2025 r. poz. 860, 1178, 1661, 1814 i 1818) oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2025 r. poz. 633), które zostały prawomocnie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, orzeczenie kończące postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydane przez sąd powszechny lub sąd wojskowy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega uchyleniu na wniosek strony, która:

1) w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła zarzuty co do prawidłowości składu sądu pierwszej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie oparła zarzuty w środku odwoławczym lub
2) wniosła do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargę zawierającą zarzut wydania orzeczenia przez sąd niespełniający wymogu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, a rozpoznanie skargi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka zostało odroczone do czasu przyjęcia środków naprawczych wymaganych na mocy sentencji wyroku pilotażowego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się do orzeczeń kończących postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez sąd drugiej instancji z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, jeżeli strona:

1) w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła zarzuty co do prawidłowości składu sądu drugiej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie wniosła kasację, chyba że nie miała uprawnienia do zaskarżenia prawomocnego orzeczenia kasacją, lub

2) wniosła do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargę zawierającą zarzut wydania orzeczenia przez sąd niespełniający wymogu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, a rozpoznanie skargi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka zostało odroczone do czasu przyjęcia środków naprawczych wymaganych na mocy sentencji wyroku pilotażowego.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 2, składa się do sądu właściwego w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia wykazu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, z tym że termin ten nie może upłynąć przed upływem miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2, do wniosku załącza się odpis informacji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o decyzji o odroczeniu rozpoznania skargi.

4. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, sąd uchyla prawomocne orzeczenie oraz orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania albo uchyla prawomocne orzeczenie oraz orzeczenie sądu pierwszej instancji i umarza postępowanie, jeżeli postępowanie nie może się toczyć.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 2, sąd uchyla prawomocne orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania albo uchyla prawomocne orzeczenie i umarza postępowanie, jeżeli postępowanie nie może się toczyć.

6. Do ustalenia właściwego sądu oraz postępowania w przedmiocie wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o wznowieniu postępowania sądowego, z wyłączeniem art. 435, art. 542, art. 545 § 2 i art. 546 tej ustawy. Postępowanie to jest wolne od opłat sądowych.

7. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, które zostały prawomocnie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, orzeczenie w przedmiocie zażalenia, apelacji, kasacji lub wznowienia postępowania albo wniosku Prokuratora Generalnego na podstawie art. 96 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, wydane przez Sąd

Najwyższy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega uchyleniu na wniosek strony.

8. Przepisu ust. 7 nie stosuje się do orzeczeń uchylających zaskarżone orzeczenie w całości albo części i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania sądowi niższej instancji.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, przepisy ust. 3–6 stosuje się odpowiednio.

10. Do uchwał Sądu Najwyższego wydanych z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 441 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

11. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie można żądać wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodów, o których mowa w ust. 1, 2 i 7. Nie dotyczy to spraw o wznowienie postępowania wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w których strona żądała wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

12. W postępowaniu odwoławczym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy sąd uchyla zaskarżone orzeczenie kończące postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podniosła z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i następnie na tej podstawie oparła zarzuty w środku odwoławczym.

13. Uchylając zaskarżone orzeczenie w przypadku, o którym mowa w ust. 12, sąd odwoławczy nie stosuje przepisu art. 435 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

14. Po uchyleniu orzeczenia na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 1, 2 lub 7, a także po uchyleniu orzeczenia w postępowaniu, o którym mowa w ust. 12, w postępowaniu ponownym stosuje się przepis art. 443 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, jeżeli do uchylenia orzeczenia doszło wskutek wniosku lub środka odwoławczego złożonego na korzyść oskarżonego.

15. W postępowaniu kasacyjnym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy Sąd Najwyższy uchyla orzeczenie kończące postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji albo sądowi pierwszej instancji lub umarza postępowanie z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i następnie na tej podstawie oparła kasację.

16. Uchylając zaskarżone orzeczenie w przypadku, o którym mowa w ust. 15, Sąd Najwyższy nie stosuje przepisu art. 435 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. Po uchyleniu orzeczenia w postępowaniu ponownym stosuje się przepis art. 443 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, jeśli do uchylenia orzeczenia doszło wskutek kasacji wniesionej wyłącznie na korzyść skazanego.

17. W przypadku zbiegu wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, z kasacją, o której mowa w ust. 15, czynności podejmuje sąd, w którym znajdują się akta sprawy. Sąd Najwyższy może zwrócić akta sprawy sądowi właściwemu do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

18. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, 2 lub 7, oraz środka odwoławczego, z powodu, o którym mowa w ust. 12, albo kasacji, z powodu,

o którym mowa w ust. 15, sąd, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, rozpoznaje ją w innym składzie.

Art. 36. 1. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 i 1685 oraz z 2025 r. poz. 769 i 1427), które zostały prawomocnie zakończone w wojewódzkim sądzie administracyjnym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wyrok lub postanowienie kończące postępowanie w sprawie, wydane przez wojewódzki sąd administracyjny z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania, którzy:

1) w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie oparli zarzuty skargi kasacyjnej lub
2) wnieśli do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargę zawierającą zarzut wydania orzeczenia przez sąd niespełniający wymogu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, a rozpoznanie skargi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka zostało odroczone do czasu przyjęcia środków naprawczych wymaganych na mocy sentencji wyroku pilotażowego.

2. Do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1, właściwy jest Naczelny Sąd Administracyjny.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia wykazu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, z tym że termin ten nie może upłynąć przed upływem miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, do wniosku załącza się odpis informacji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o decyzji o odroczeniu rozpoznania skargi.

4. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, Naczelny Sąd Administracyjny uchyla orzeczenie w przedmiocie skargi kasacyjnej oraz uchyla orzeczenie wojewódzkiego sądu administracyjnego objęte wnioskiem i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania. Sędziowie, którzy rozpoznawali

skargę kasacyjną od orzeczenia, którego dotyczy wniosek, są wyłączeni od orzekania w postępowaniu wywołanym tym wnioskiem.

5. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy orzeczenia, które wywołało nieodwracalne skutki prawne, Naczelny Sąd Administracyjny odstępuje od jego uchylenia i ogranicza się do stwierdzenia, że orzeczenie wydano z naruszeniem prawa, oraz wskazania okoliczności, z powodu których wydał takie rozstrzygnięcie. W tym przypadku orzeczenie wydane na skutek wniosku traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

6. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się do prawomocnych wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych uwzględniających skargę w całości.

7. Do postępowania w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi o wznowieniu postępowania, z wyłączeniem art. 175 § 1 tej ustawy. Postępowanie to jest wolne od opłat sądowych.

8. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, które zostały prawomocnie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wyrok co do istoty sprawy, wyrok w przedmiocie skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia albo wniosku Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 172 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wydane przez Naczelny Sąd Administracyjny z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania.

9. Przepisu ust. 8 nie stosuje się do orzeczeń uchylających zaskarżone orzeczenie w całości albo części i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania wojewódzkiemu sądowi administracyjnemu.

10. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 8, Naczelny Sąd Administracyjny uchyla orzeczenie objęte wnioskiem i ponownie rozpoznaje sprawę. Sędziowie, którzy brali udział w wydaniu orzeczenia, którego dotyczy wniosek, są wyłączeni od orzekania w postępowaniu wywołanym tym wnioskiem.

11. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, przepisy ust. 2, 3, 5 i 7 stosuje się odpowiednio.

12. Do orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanych z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 190 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

13. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie można żądać wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, z powodów, o których mowa w ust. 1 i 8. Nie dotyczy to spraw o wznowienie postępowania wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

14. W postępowaniu odwoławczym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Naczelny Sąd Administracyjny uchyla zaskarżony wyrok lub postanowienie kończące postępowanie w sprawie wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania wojewódzkiemu sądowi administracyjnemu z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnieśli z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i następnie na tej podstawie oparli zarzuty skargi kasacyjnej.

15. Jeżeli skarga kasacyjna zawiera zarzuty, o których mowa w ust. 14, wojewódzki sąd administracyjny w przypadku stwierdzenia, że spełnione zostały warunki uwzględnienia tego zarzutu, przed przedstawieniem akt Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu uchyla zaskarżone orzeczenie i na tym samym posiedzeniu rozpoznaje sprawę. Skład orzekający wyznacza się w drodze losowania, z wyłączeniem sędziów biorących udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Przepis

art. 179a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stosuje się odpowiednio.

16. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 8, wojewódzki sąd administracyjny, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, rozpoznaje ją w innym składzie.

Art. 37. 1. W sprawach prawomocnie zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez sąd dyscyplinarny, o którym mowa w art. 48 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, obwiniony może w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia wykazu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, złożyć wniosek o uchylenie wyroku lub uchwały, jeżeli zostały wydane przez sąd dyscyplinarny pierwszej instancji z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1. Termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, nie może upłynąć przed upływem miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli sąd dyscyplinarny drugiej instancji orzekał przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy sąd dyscyplinarny drugiej instancji uchylił wyrok lub uchwałę sądu pierwszej instancji.

4. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 2, rozpoznaje sąd dyscyplinarny drugiej instancji. Do wyznaczenia składu stosuje się przepisy art. 48 § 2 i 3 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, z zastrzeżeniem, że z losowania wyłącza się sędziów, którzy brali udział w wydaniu wyroku lub uchwały objętych wnioskiem oraz rozpoznawali odwołanie od wyroku lub uchwały wydanych z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1.

5. Uwzględniając wniosek, o którym mowa w ust. 1 lub 2, sąd dyscyplinarny drugiej instancji odpowiednio do okoliczności uchyla wyrok lub uchwałę wydaną przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji i rozstrzyga o odwołaniu albo umarza postępowanie, albo uchyla wyrok lub uchwałę wydaną przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji oraz uchyla wyrok lub uchwałę sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji i przekazuje sprawę sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Rozstrzygnięcie nie może zapaść na niekorzyść obwinionego.

6. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, właściwy sąd dyscyplinarny rozpoznaje sprawę w innym składzie.

7. W postępowaniu odwoławczym sąd dyscyplinarny drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok lub uchwałę wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy obwiniony w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosił z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, i następnie na tej podstawie oparł zarzuty odwołania. Przepis ust. 6 stosuje się.

8. W zakresie nieuregulowanym do postępowania, o którym mowa w ust. 1–7, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 56 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 38. 1. Osoby, o których mowa w art. 3 ust. 1, są wyłączone z mocy ustawy od rozpoznania wniosków, o których mowa w art. 34 ust. 1, 2 i 8, art. 35 ust. 1, 2 i 7, art. 36 ust. 1 i 8 oraz art. 37 ust. 1 i 2, oraz środków odwoławczych, o których mowa w art. 34 ust. 15, art. 35 ust. 12 i art. 37 ust. 7, a także skarg kasacyjnych, o których mowa w art. 34 ust. 16 i art. 36 ust. 14, oraz kasacji, o której mowa w art. 35 ust. 15.

2. Przepisów art. 34–37 nie stosuje się do orzeczeń wydanych z udziałem osób, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Art. 39. 1. Uchwały Sądu Najwyższego podjęte z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie mają mocy zasady prawnej i nie stosuje się do nich trybu określonego w art. 88 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

2. Do uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego podjętych z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 187 § 2 i art. 269 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Art. 40. 1. Orzeczenie Sądu Najwyższego w przedmiocie skargi nadzwyczajnej wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, podlega

uchyleniu na wniosek strony lub innego uczestnika postępowania złożony w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Postępowanie w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest wolne od opłat sądowych. Do postępowania w przedmiocie tego wniosku w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio w przypadku spraw:

1) cywilnych – przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego;
2) karnych – przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

3. W przypadku uchylenia orzeczenia na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 1, Sąd Najwyższy ponownie rozpoznaje skargę nadzwyczajną.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach

Art. 41. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568 i 1841 oraz z 2025 r. poz. 620, 1172, 1302, 1518 i 1661) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 48 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie, nie może orzekać co do tej skargi.”;

2) uchyla się art. $388^{[3]}$;
3) art. $398^{[1]}$ otrzymuje brzmienie:

„Art. $398^{[1]}$. § 1. Od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców lub Rzecznik Praw Pacjenta może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 2. Wniesienie skargi kasacyjnej przez stronę wyłącza – w zaskarżonym zakresie – wniesienie skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika

Finansowego, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców lub Rzecznika Praw Pacjenta.”;

4) w art. 398[3] § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Prokurator Generalny może oprzeć skargę kasacyjną na podstawach określonych w § 1, jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, Rzecznik Praw Obywatelskich – jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, Rzecznik Praw Dziecka – jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw dziecka, Rzecznik Finansowy – jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw klienta podmiotu rynku finansowego, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców – jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy, a Rzecznik Praw Pacjenta – jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw pacjenta.”;

5) w art. 398[5] § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Finansowego, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców i Rzecznika Praw Pacjenta wynosi sześć miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a jeżeli strona zażądała doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem – od chwili doręczenia orzeczenia stronie.”;

6) w art. 398[7] § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi. W razie wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Finansowego, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców lub Rzecznika Praw Pacjenta odpowiedź na skargę kasacyjną mogą wnieść obydwie strony.”;

7) art. 398[18] otrzymuje brzmienie:

„Art. 398[18]. W razie wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Finansowego, Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców lub

Rzecznika Praw Pacjenta koszty procesu w postępowaniu kasacyjnym podlegają wzajemnemu zniesieniu.”;

8) w art. $598^{[5]}$ w § 4 skreśla się wyrazy „i art. $388^{[3]}$”;

9) w art. $626^{[11]}$ § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. W razie wniesienia skargi kasacyjnej, wpisu wzmianki o skardze kasacyjnej dokonuje się z urzędu niezwłocznie po przedstawieniu przez zainteresowanego zawiadomienia o wniesieniu tej skargi.

§ 3. Do wzmianki o apelacji i skardze kasacyjnej odpowiednio stosuje się przepisy art. $626^{[7]}$.”;

10) po art. 678 dodaje się art. $678^{[1]}$ w brzmieniu:

„Art. $678^{[1]}$. § 1. Sąd uchyla prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, jeżeli w odniesieniu do tego samego spadku zostało wcześniej wydane prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku. Sąd może także uchylić je z urzędu.

§ 2. W sprawie, o której mowa w § 1, właściwy jest sąd, który orzekał jako sąd pierwszej instancji w postępowaniu, w którym wydano prawomocne postanowienie będące przedmiotem uchylenia.

§ 3. Sąd wzywa do udziału w sprawie uczestników postępowania, w którym zapadło prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, w przedmiocie uchylenia którego toczy się postępowanie.

§ 4. Sąd bada jedynie fakt wydania kolejnego prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku w odniesieniu tego samego spadku.

§ 5. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym.

§ 6. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie.

§ 7. Przepisy § 1–6 stosuje się odpowiednio do stwierdzenia nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, 304, 1178, 1420 i 1872) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 40 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego wnioskiem o wznowienie lub zaskarżonego w trybie kasacji, nie może orzekać co do tego wniosku lub kasacji.”;

2) w art. 552 w § 1 wyrazy „ , kasacji lub skargi nadzwyczajnej” zastępuje się wyrazami „lub kasacji”.

Art. 43. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1614) w art. 23 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie sądów wojskowych są powoływani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, 1907 oraz z 2025 r. poz. 526, 820, 1172, 1178 i 1609) w art. 55 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie sądów powszechnych są powoływani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) w art. 5 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie sądów administracyjnych są powoływani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu administracyjnego albo sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Art. 46. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 1186) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 44 w ust. 1 uchyla się zdanie drugie;
2) art. 44a otrzymuje brzmienie:

„Art. 44a. Rada przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej uchwałę zawierającą wniosek o powołanie do pełnienia urzędu sędziego albo asesora sądowego wraz z uzasadnieniem.”;

3) w art. 44b uchyla się zdanie drugie;
4) uchyla się art. 45a–45c.

Art. 47. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie zgodności z prawem i jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i sądów wojskowych przez rozpoznawanie środków odwoławczych oraz podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne;”;

2) w art. 3:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych.”,

b) uchyla się pkt 4;

3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, po zasięgnięciu opinii Kolegium Sądu Najwyższego, określi, w drodze rozporządzenia, regulamin Sądu Najwyższego, w którym ustali liczbę stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w izbach, o których mowa w art. 3 pkt 1–3, niemniejszą niż 120, w tym ich liczbę w poszczególnych izbach, o których mowa w art. 3 pkt 1–3, wewnętrzną organizację Sądu Najwyższego, zasady wewnętrznego postępowania oraz szczegółowy zakres i sposób wykonywania czynności przez asystentów sędziego, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania Sądu Najwyższego, jego izb i organów, specyfikę postępowań prowadzonych przed Sądem Najwyższym, w tym postępowań dyscyplinarnych, oraz liczbę i rodzaj rozpoznawanych spraw.”;

4) w art. 22a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W Izbie Odpowiedzialności Zawodowej orzeka 11 sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, wyznaczonych do orzekania w tej izbie na kadencję, o której mowa w art. 22b § 1 albo art. 22c § 3, przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego spośród sędziów Sądu Najwyższego wylosowanych na posiedzeniu Kolegium Sądu Najwyższego.”,

b) w § 2 skreśla się wyrazy „trzykrotnie większej niż liczba”,

c) w § 4 skreśla się wyrazy „Rzecznika Prasowego, zastępcy Rzecznika Prasowego,”,

d) uchyla się § 7 i 8;

5) w art. 22c:

a) w § 1 w pkt 3 skreśla się wyrazy „ , Rzecznika Prasowego lub zastępcy Rzecznika Prasowego”,

b) w § 2 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Do uzupełniającego losowania oraz wyznaczenia sędziów do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej przepisy art. 22a stosuje się odpowiednio.”;

6) w art. 23 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Do właściwości Izby Cywilnej należy także rozpoznawanie skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym w sprawach, o których mowa w § 1, oraz skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach, o których mowa w art. 25 § 1.”;

7) w art. 24 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Do właściwości Izby Karnej należy także rozpoznawanie skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym w sprawach, o których mowa w § 1.”;

8) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. § 1. Do właściwości Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych należą sprawy z zakresu prawa pracy, ubezpieczeń społecznych i sprawy publiczne, w tym sprawy z zakresu zamówień publicznych oraz sprawy rejestrowe, z wyłączeniem spraw dotyczących rejestracji przedsiębiorców i rejestracji zastawów, sprawy z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz z zakresu praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową, sprawy z zakresu regulacji energetyki, telekomunikacji i poczty, transportu kolejowego oraz z zakresu regulacji rynku wodno-kanalizacyjnego.

§ 2. Do właściwości Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych należy także rozpoznawanie:

1) protestów wyborczych i protestów przeciwko ważności referendum ogólnokrajowego i referendum konstytucyjnego oraz stwierdzanie

ważności wyborów i referendum, a także spraw, w których złożono środki odwoławcze od uchwał Państwowej Komisji Wyborczej;

2) odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w przypadkach przewidzianych w przepisach szczególnych;

3) spraw, w których złożono odwołanie od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji;

4) spraw, w których złożono odwołanie od postanowienia Państwowej Komisji do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15;

5) spraw, w których wniesiono apelację od decyzji administracyjnej Państwowej Komisji do spraw badania wpływów rosyjskich na bezpieczeństwo wewnętrzne Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2007–2022, o której mowa w art. 36 pkt 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o Państwowej Komisji do spraw badania wpływów rosyjskich na bezpieczeństwo wewnętrzne Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2007–2022 (Dz. U. z 2024 r. poz. 548);

6) spraw z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku;

7) skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym w sprawach, o których mowa w § 1;

8) skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach, o których mowa w art. 23 § 1 oraz art. 24 § 1;

9) innych spraw z zakresu prawa publicznego niezastrzeżonych do właściwości innych izb Sądu Najwyższego.”;

9) uchyla się art. 26;

10) w art. 29:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie Sądu Najwyższego są powoływani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) uchyla się § 2 i 3;

11) w art. 59 w § 1 skreśla się wyrazy „skarg nadzwyczajnych,”;
12) w art. 63 w § 6 skreśla się wyrazy „skargi nadzwyczajnej oraz”;
13) w art. 72 w § 6 w pkt 3 skreśla się wyrazy „badanie spełniania wymogów niezależności lub niezawisłości w przypadku, o którym mowa w art. 26 § 2, lub”;
14) w art. 82 uchyla się § 2–5;
15) uchyla się art. 89–95.

Art. 48. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 1668 oraz z 2025 r. poz. 769) w art. 9:
1) w ust. 1 uchyla się pkt 6;
2) w ust. 3 skreśla się wyrazy „w sprawie skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Rzecznika na podstawie art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym lub”.

Art. 49. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2019 r. o Państwowej Komisji do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 (Dz. U. z 2024 r. poz. 94) w art. 3 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kierowanie do Prokuratora Generalnego wniosków o wniesienie kasacji od prawomocnego orzeczenia kończącego sprawę w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 1 pkt 2, oraz o objęcie prowadzonych postępowań szczególnym nadzorem;”.

Art. 50. W ustawie z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 190 i 568) uchyla się art. 12.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i dostosowujące oraz przepis końcowy

Art. 51. Postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie

niniejszej ustawy, ulegają umorzeniu z mocy prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 52. 1. Postępowanie przed Sądem Najwyższym prowadzone na skutek odwołania od uchwały w przedmiocie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, o której mowa w art. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ulega umorzeniu z mocy prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 30–32 stosuje się odpowiednio. Osoba, co do której podjęto uchwałę o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, bierze udział w ponownym postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na tym stanowisku.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w postępowaniu w przedmiocie odwołania od uchwały, w której:

1) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego została przedstawiona osoba, o której mowa w art. 15 ust. 11, art. 18 lub art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw;
2) odmówiono przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego osobie będącej asesorem sądowym;
3) odmówiono przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego osobie zajmującej stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, na które zgłosiła swoją kandydaturę przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;
4) odmówiono przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego osobie powracającej na to stanowisko, chyba że osoba ta została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 53. 1. W Sądzie Najwyższym znosi się Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

2. Wygasa kadencja Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

3. Wygasa członkostwo członków i zastępców członków Kolegium Sądu Najwyższego wybranych przez zgromadzenie sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

4. Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego staje się Izbą Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, a Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego staje się Prezesem Sądu Najwyższego kierującym pracą Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

5. Sędziowie Sądu Najwyższego orzekający w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego stają się sędziami orzekającymi w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

6. Jeżeli w związku z wystąpieniem skutku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie będzie obsadzone stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, do czasu powołania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jego obowiązki i uprawnienia wykonuje sędzia Sądu Najwyższego najstarszy służbą na stanowisku sędziego.

7. Jeżeli w związku z wystąpieniem skutku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1, nie będzie obsadzone stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego, do czasu powołania Prezesa Sądu Najwyższego jego obowiązki i uprawnienia wykonuje sędzia Sądu Najwyższego orzekający w danej izbie, najstarszy służbą na stanowisku sędziego.

8. Sędziowie, którzy zostali wyznaczeni do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, orzekają dalej w tej izbie do dnia upływu kadencji, o której mowa w art. 22b § 1 albo art. 22c § 3 ustawy zmienianej w art. 47, chyba że dotyczy ich skutek, o którym mowa w art. 3 ust. 1 albo art. 5 ust. 1.

Art. 54. 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazuje w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego do izb Sądu Najwyższego właściwych do ich rozpoznania zgodnie z przepisami ustawy zmienianej w art. 47, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, wszczęte na skutek wniesienia skargi nadzwyczajnej podlegają rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego oraz 1 ławnika Sądu Najwyższego. Jeżeli skarga nadzwyczajna dotyczy orzeczenia wydanego w wyniku postępowania, w którego toku orzeczenie wydał Sąd Najwyższy, sprawę rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie 5 sędziów Sądu Najwyższego oraz 2 ławników Sądu Najwyższego.

3. Wszystkie czynności procesowe w sprawach, o których mowa w ust. 1, wymagają powtórzenia.

Art. 55. 1. Przy rozpoznawaniu skarg nadzwyczajnych wniesionych do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego oraz przekazanych do właściwych izb Sądu Najwyższego, a także przy ponownym rozpoznaniu skargi nadzwyczajnej, o którym mowa w art. 40 ust. 3, stosuje się przepisy art. 89–93 i art. 95 ustawy zmienianej w art. 47, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Uwzględnienie skargi nadzwyczajnej w oparciu o podstawę wskazaną w art. 89 § 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 47, w brzmieniu dotychczasowym, jest niedopuszczalne.

Art. 56. 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy może zaproponować nowe warunki pracy i płacy pracownikom Sądu Najwyższego, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wykonują zadania w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, uwzględniając posiadane przez nich kwalifikacje, przebieg dotychczasowej pracy oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych izb Sądu Najwyższego.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania propozycji nowych warunków pracy i płacy składają oświadczenia o przyjęciu albo odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia nowych warunków pracy i płacy.

3. W przypadku odmowy przyjęcia nowych warunków pracy i płacy stosunek pracy rozwiązuje się z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, licząc od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy, lub mógł złożyć takie oświadczenie. Rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie powoduje dla

pracownika skutki, jakie prawo pracy wiąże z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

4. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, którym nie zostaną zaproponowane nowe warunki pracy i płacy, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wypowiada stosunki pracy.

5. Pracownikom, których stosunek pracy ulega rozwiązaniu, przysługuje odprawa pieniężna ustalana na zasadach określonych w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2025 r. poz. 570 i 1661).

Art. 57. 1. Osoba, o której mowa w art. 15 ust. 11, art. 18 lub art. 19 ust. 1–4 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1139 oraz z 2018 r. poz. 1443), może zostać powołana na stanowisko sędziego sądu rejonowego, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 61 § 1 pkt 1–6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i do dnia 31 grudnia 2030 r. zgłosi swoją kandydaturę na to stanowisko.

2. Do zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie oraz oceny kwalifikacji referendarzy sądowych, asystentów sędziów i asesorów prokuratury stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 44 oraz przepisy wydane na podstawie art. 57i § 4 tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 czerwca 2017 r.

3. Do gromadzenia, poświadczania i przechowywania dokumentów, na podstawie których dokonywana jest ocena kwalifikacji kandydata będącego asystentem sędziego, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 57i § 4 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 44, w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 czerwca 2017 r.

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 14–16, które wchodzą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.